

Maria si Marta

revista surorilor

Nr. 17 Noiembrie 2006

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”

Efeseni 1:3

**BISERICA CREȘTINĂ BAPTISTĂ „GOLGOTA”
ȘOS. NICOLAE TITULESCU, NR. 56A, SECT. 1**

POSTUL ȘI RUGĂCIUNEA

Când studiem Cuvântul lui Dumnezeu și chiar istoria bisericii, ajungem la concluzia că unele dintre cele mai importante discipline ale vieții de credință sunt postul și rugăciunea. Prin post și rugăciune au reușit locuitorii cetății Ninive să-L înduplece pe Dumnezeu să nu trimită pedeapsa pe care o meritau. Prin post și rugăciune a avut succes Estera, atunci când s-a dus înaintea împăratului pentru a-și salva națiunea de la pierzare, în cel mai critic moment din istoria poporului

Israel. Cu patruzeci de zile de post și rugăciune Și-a început activitatea pe acest pământ Domnul și Mântuitorul nostru și doar așa a dus-o la îndeplinire. În urma postului și a rugăciunii au primit călăuzire cei cinci conducători ai bisericii din Antiohia, pentru a-i pune deoparte pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrarea măreață la care au fost chemați. Toate trezirile spirituale pe care le înregistrează istoria creștinismului au fost precedate de intense perioade de post și rugăciune.

Postul este starea specială de renunțare la sine, în smerenie, înaintea lui Dumnezeu, și de părtășie intensă cu El, prin citirea Cuvântului, meditație, rugăciune și cântare.

Cum să ținem postul: ne alegem o zi în care să nu fim hărțuiți de alte probleme. Postul nu este ceva impus, nici ca dată calendaristică și nici ca număr de zile.

Ne fixăm în mod precis scopul postului: pocăință, creștere spirituală, răspuns la problemele care ne frământă, mulțumire, mijlocire sau cerere. Cel mai frecvent, postul se ține 24 de ore, o noapte și o zi întregă până la apusul soarelui, nu se mănâncă și nu se bea nimic. În caz de slăbiciune fizică sau boală, postul poate fi întrerupt, dar să nu uităm că Domnul Isus și Moise au postit 40 de zile și 40 de nopți.

În timpul postului se realizează un maxim de intensitate în trăirea spirituală, în smerenie (dar nu neaparat în tristețe). Nu putem concepe o viață creștină fără post și rugăciune. Postul se ține în mod discret și nu trebuie să constituie un act de laudă. Postul se ține tainic, smerit, profund, desprins de tot ce este preocupare efemeră.

Rugăciunea este starea de vorbă, de părtășie cu Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu lucrează atunci când credincioșii obișnuși și întreaga biserică se unesc în rugăciune. Rugăciunea înseamnă putere, de aceea iată câteva recomandări în rugăciune:

1. **Fii spontană** – înlătură din mintea ta ideea că rugăciunea e plictisitoare și repetativă. În schimb, eu trebuie să fiu spontană și captivată.
2. **Fii specifică** – înseamnă dorința de a fi directă și specifică cu Dumnezeu. Nu numărul cuvintelor pe care le spui și nici elocvența lor nu contează în fața lui Dumnezeu, ci sinceritatea cuvintelor tale.
3. **Cere într-un mod corect** – în relația noastră cu Dumnezeu este evident că El ne știe deja nevoile (Matei 6:8) „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”. Trebuie să învățăm să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu ca să împlinim planurile Lui.
4. **Roagă-te cu toată inima** – când ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să ne străduim să-I dăm toată inima noastră, nu doar o parte din ea. Dumnezeu nu răspunde rugăciunii unei persoane care are mintea împărțită.
5. **Roagă-te continuu** – (1 Tesaloniceni 5:17) „Rugați-vă neîncetat”. Prin aceasta, Pavel vrea să ne spună că trebuie să avem o conversație aproape permanentă cu Dumnezeu tot timpul zilei, la fel ca respirația, constantă și dătătoare de viață.

A.Popovici

Femeile Noului Testament

Rubrică realizată de *Marioara Itoafă*

Femeia suferindă este un subiect tratat de trei dintre cei patru evangheliști: Matei (9:20-22), Marcu (5:25-34) și Luca (8:43-48) ne prezintă *femeia suferindă* de o boală care îi făcuse viața o povară.

Evangheliștii relatează faptul că, Domnul Isus se îndrepta către casa lui Iair, un iudeu, fruntaș al sinagogii și care Îl rugase să vină și să-i vindece fetița de *12 ani* (Luca 8:41-42) când în mulțimea care Îl urma era și o femeie care de *12 ani* avea o gravă scurgere de sânge. Remarcăm coincidența numărului 12 în Noul Testament - numărul ucenicilor Domnului nostru Isus, pe de o parte femeia era suferindă de 12 ani iar pe de altă parte fetița fruntașului sinagogii Iair era în vârstă de 12 ani, în Apocalipsa (21:12,14), numărul 12 este menționat și în Vechiul Testament.

Cu siguranță Domnul Isus înainta cu greu deoarece mulțimea Îl împingea din toate părțile. Făcându-Și drum prin marea de oameni, Mântuitorul a ajuns în apropiere de locul în care se afla femeia suferindă. Scriptura relatează faptul că: *“Ea suferise mult de la mulți doftori; cheltuisese tot ce avea, și nu simțise nici o ușurare; ba încă îi era mai rău”* (Marcu 5:26).

Femeia auzise despre minunile pe care le făcea Domnul Isus și speranțele ei au crescut mult. *“A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime, și s-a atins de haina lui. Căci își zicea ea: ”dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui”*(Marcu 5:27, 28). Desigur abia a reușit să atingă marginea veșmântului Său dar în acel moment, femeia a știut că a fost vindecată. În acea singură atingere se concentrase credința vieții ei și pe loc au încetat durerea și slăbiciunea. A simțit imediat că s-a însănătoșit *“Și îndată, a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală”* (Marcu 5:29).

Desigur, femeia era recunoscătoare și dorea să-și exprime recunoștința față de Mântuitor care făcuse pentru ea, printr-o singură atingere, mai mult decât făcuseră doctorii în doisprezece ani și probabil că nu îndrăznea. Ea a încercat să se retragă din mulțime, cu inima plină de recunoștință.

Domnul Isus cunoștea fiecare gând din mintea femeii și s-a îndreptat către locul în care se afla ea. El Și-a dat seama de marea ei nevoie și o ajută să-și mărturisească credința.

Evangelistul Luca (Luca 8:45) ne relatează “Și Isus a zis: “Cine s-a atins de Mine?” Fiincă toți tăgăduiau, Petru și ceice erau cu El, au zis: “Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: “Cine s-a atins de Mine?”

Domnul Isus întărește întrebarea pusă mai înainte și spune: “S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere”. Cu certitudine El putea să deosebească atingerea din credință de atingerea întâmplătoare a mulțimii nepăsătoare. Cineva Îl atinsese cu un scop profund și prin marea Sa bunătate a răspuns cu dragoste dorinței arzătoare a acelei persoane.

Domnul Isus a pus întrebarea pentru a fi o lecție practică pentru mulțimea care Îl urma, pentru ucenicii Săi și pentru femeie. El dorea să insuflă speranță celor năpăstuiți. Dorea să arate că ceea ce adusesse puterea vindecătoare era credința, femeia să înțeleagă că **El aprobă actul ei de credință** și că îi cunoștea și suferința și credința în puterea Lui de a mântui în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la El.

Femeia a înaintat tremurătoare și s-a aruncat la picioarele Sale: “Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui, și a spus în fața întregului norod, din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât”.

Ea mărturisește tuturor oamenilor prezenți, motivul pentru care I-a atins veșmântul și cum fusese vindecată numaidecât. Desigur se temea ca nu cumva gestul său de a-I atinge veșmântul să nu fie interpretat greșit sau considerat nesăbuit. Dar minune, Domnul Isus nu spune nici un cuvânt de reproș, din contră are cuvinte de laudă, venite dintr-o **inimă plină de iubire și compasiune pentru suferința umană, o inimă din Dumnezeu** și spune cu blândețe: “Îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace”.

Oricare ar fi neliniștile și încercările noastre trebuie să ne deschidem inima și sufletul înaintea Domnului. El ne va elibera din necazuri și dificultăți. Cu cât ne simțim mai slabi și poverile ne sunt mai grele cu atât este mai necesar să alergăm la ajutorul Mântuitorului nostru.

Oriunde ne-am afla, El este la dreapta noastră pentru a ne sprijini, păstra, susține și gata a ne ridica. Dragostea Domnului Isus pentru cei răscumpărați este covârșitoare. Când strigăm la El după ajutor, mâna Sa este întinsă pentru a ne ajuta.

Acestă forță vindecătoare a credinței este ceva extraordinar de real în relația cu Dumnezeu și îndemnul pentru fiecare din noi este să experimentăm credința și să ni se spună si nouă: “**Îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace**”.

(va urma)

SUFERINT

A

- 1. Din lanțuri sfinte, puse peste brațe,
Din oful greu, ivit din suferințe,
Privirea ta arată o tristețe
Ce seamănă cu un fior de moarte.*
- 2. Dar dragul meu, zrobotit de suferință,
Te rog, îndreaptă-ți ochii spre a Mea lumină;
Căci ochii care-ți plâng fără dorință
Sunt rodul Meu spre binecuvântare*
- 3. Și veșnicie de îți pare clipa,
Așteaptă izbăvirea cu răbdare;
Căci Eu te luminez cu-a Mea iubire,
Și îți așez cununa de-ndurare*

Ela Socaciu

„Să nu uităm că Fiul lui Dumnezeu a fost numit „om al Durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53). A deveni creștin înseamnă, cel puțin în parte, a accepta să suferi împreună cu Hristos.”

Geniul se poate forma în liniștea bibliotecilor, dar tăria de caracter este, de multe ori, rezultatul unei vieți trăite „pe nicovale suferinței”
R. Wurmbbrand

➤➤ O atitudine de biruință ◀◀

"Marta era împărțită cu multă slujire...dar...Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua." (Luca 10:40-42)

Noi suntem fie stăpânii, fie victimele propriei noastre atitudini. Depinde de alegerea noastră. Cine suntem astăzi este rezultatul alegerii pe care am făcut-o ieri. Mâine vom deveni ce am ales să fim astăzi. Mulțumiri și laude aduse Domnului nostru pentru că A ALES să ne faca copiii Săi și să fim asemenea Lui. Dar alegem noi să fim așa cum spune El? Avem noi o atitudine corespunzătoare în raport cu ceea ce suntem? Ne luăm crucea în fiecare zi și Îl urmăm pe Domnul Isus?

Nu știu ce răspuns veți da dumneavoastra, dar știu că este cea mai mare bucurie pentru Dumnezeu ca să rămânem în ascultare de El, căci este un Tată plin de dragoste care știe tot ceea ce avem nevoie mai mult decât știm noi să-i cerem. Am ascultat nu demult o predică a pastorului Richard Wurbrand în care se spunea că Dumnezeu poate totul, dar există "*ceva ce El nu mai poate*". M-am oprit din treaba pe care o făceam ca să ascult mai departe, să aflu ce nu poate Domnul meu să facă. Și pastorul Wurbrand a spus: "Dumnezeu **nu mai poate de bucurie** când rămânem în ascultare de El și când o oaie rătăcita se întoarce la pastorul ei".

Din momentul acela în mintea mea s-a născut o întrebare care mi-o pun în fiecare dimineață înainte de a începe activitatea zilnică. Nu este ușor să dau un răspuns, dar știu că dacă merg direct la "Sursă" îl voi afla. Răspunsul pe care l-am primit eu a fost: "**atitudinea ta**". Da! Mi-am dat seama că o atitudine de biruință nu o pot avea decât dacă am o gândire de câștigător: "**Încrede-te și supune-te!**"

Maria, mama lui Isus a spus atunci când Isus a făcut miracolul de la nunta din Cana: "Sa faceți orice vă va zice El". (Ioan 2:1-8)

Să facem orice ne va zice Isus chiar dacă...

1. *Nu ne aflăm în "locul potrivit" (cele mai mari binecuvântări pe care Dumnezeu ni le trimite se vor întâmpla "în alte locuri" dacă Îl vom da ascultare).*
2. *Avem o mulțime de probleme (renașterea creștină atinge apogeul atunci când noi ne concentrăm în exclusivitate asupra puterii lui Dumnezeu și nu asupra problemelor noastre).*
3. *Nu suntem incurajate.*

4. *Nu suntem alături de EL de prea mult timp.*
5. *Nu L-am văzut niciodată înfăptuind "minuni" în viața noastră.*
6. *Nu înțelegem întregul proces (supunerea lăuntrică asigură dezvoltarea noastră exterioară).*

James Alles, psiholog afirma: "Un om nu poate trăi în interior fără să se manifeste în exterior." Ce se întâmplă în interiorul nostru se întâmplă și în afara noastră. O atitudine negativă poate fi o boală îngrozitoare. Dar dacă atitudinea este pozitivă, contribuind astfel la dezvoltarea noastră spirituală, orizontul de gândire ni se lărgeste și astfel începe evoluția maturizării noastre spirituale.

Am citit într-o carte despre un om al cărui magazin arsesese în marele incendiu din Chicago. El a venit a doua zi la locul unde fusese magazinul său și își plasă în mijlocul ruinelor o masă. Apoi, puse pe ea următorul anunț: "Am pierdut totul în afară de soție, copii și speranță. Ne vom relua activitatea mâine la aceeași oră".

Să începem, dragi surori în Domnul, chiar de astăzi să fim optimiste și chiar dacă problemele ne copleșesc să privim în sus ca să putem zbura și să primim atitudinea care să-L facă pe Domnul nostru să nu mai poată de bucurie atunci când se uita la "GOLGOTA".

Vă propun o temă pentru data următoare: încercați să țineți un mic jurnal în care să treceți tot ceea ce vă propuneți pentru ziua următoare și să scrieți cum ați putea aborda problema în mod pozitiv: "Pot să fac cu ușurință lucrul acesta!" Pot să încerc să fac pe cineva să zâmbească! Pot să fiu o rază de lumină pentru vecina mea!" Seara, bifați ce ați reușit să faceți din ce v-ați propus și mulțumiți-I Domnului pentru puterea pe care v-a dat-o. Să ne facem un țel din a-L fericii pe Domnul și atunci cu siguranță vom experimenta o viață de biruință.

"Îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea!"

Mădălina Brad (Invățătoare, mamă a trei copii)

„Fl fl fl fl fl what?”

Acela pentru care viața cinstită, gândirea dreaptă și lucrul greu constituie adevărata bogăție.

Acela care știe să prețuiască din inimă frumusețea din natură.

Acela care are avere mare în lăuntruul său, în personalitatea lui bogată, în caracteru-i fin.

*Acela care strânge tot ce e mai bun în lumea
în care trăiește și dă altora tot ce are el mai bun.*

ISUS ȘI CELE ZECE PORUNCI

-- 5 --

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...”

Exodul 20:12

FAMILIA CREȘTINĂ

(prima parte)

Biblia are multe să ne spună despre viața de familie. Dumnezeu este cel care a creat căsătoria și una din cele zece porunci cere respectarea părinților. La Israelii această poruncă era luată foarte în serios. Familia lui Isus era o familie exemplară. Isus a considerat totdeauna pe părinții Săi cu mare respect. Dacă mai târziu în misiunea Sa salvatoare era constrâns să se depărteze de ei, El nu a încetat să îngrijească de ei, așa cum dovedește grija de a încredința pe mama Sa unuia dintre ucenici atunci când El suferea pe cruce.

A se gândi la starea mamei Sale în astfel de momente groaznice, nu este oare dovada cea mai bună de respectul și de iubirea profundă pentru mama Sa?

În zilele noastre viața de familie este amenințată de forțe distructive: pierderea autorității părinților, lipsa de respect a copiilor și risipirea membrilor familiei. Se cuvine deci, ca în mod deosebit creștinii să-și dea seama de rolul familiei în intenția lui Dumnezeu.

A. PENTRU CE ACEASTĂ PORUNCĂ?

Respectarea datorată părinților (Exod 20:12)

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Ce înseamnă această frază? Ea ne învață mai întâi ascultare. Un cămin are nevoie de autoritate și este de competența părinților să o mențină. Copii duc lipsă de experiență și discernământ. Cel mai adesea ei nu se gândesc decât la interesul lor imediat și nu se preocupă de consecințele acțiunilor lor. Este indispensabil ca părinții să exercite asupra copiilor

un control energetic, hotărât, dar binevoitor. Nu este vorba a cere copiilor o supunere oarbă. Ei trebuie să înțeleagă rostul regulilor care li se impun. Aceasta în scopul de a-și asuma încetul cu încetul propriile lor responsabilități. Un lucru este sigur: lipsa de autoritate în familie este dăunătoare copiilor. Anchete recente asupra delicvenței juvenile o arată în suficientă măsură.

A cinsti părinții merge dincolo de o simplă ascultare. În fond ea ține de respect, de amabilitate, de bunăvoință și de toate acele lucruri care permit copiilor să-și manifeste iubirea și recunoștința lor față de părinți. În cazul când, de exemplu, părinții ajung în amurgul vieții lor sau când îi lovește boala sau infirmitatea, copiii trebuie să-i înconjoare cu grijă, cu afecțiunea lor, să vegheze asupra bunei lor stări și să-i înveselească cu prezența lor.

B. ADEVĂRURI CARE NE FAC SĂ TRĂIM

1. Părinții trebuie să se arate demni de respect

În mod indirect, a cincea poruncă plasează o exigență a lui Dumnezeu în fața părinților. De fapt în mare măsură depinde de ei, ca să fie cinstiți de copii lor cum se cuvine. Dacă un tată sau o mamă nu știu să ofere copiilor o imagine demnă de a fi iubiți și respectați, le va fi greu copiilor să asculte de această poruncă. Trebuie deci ca părinții să dea dovadă de mare iubire, dar și de stăpânire de sine, de echitate, de loialitate și de înțelepciune. Autoritatea părinților este arta de a inspira dorința de a fi imitat. Adevărata autoritate nu este făcută din violență, ci din iubire. Copilul datorează părinților viața, sănătatea și subzistența, moștenind de la părinți tendințele, firea și numele. El a contractat de la părinții lui o datorie continuă de iubire și recunoștință. Nu exită nici un „dacă”, un „dar” sau „poate”. Ascultarea de părinți este o lege a lui Dumnezeu, iar neascultarea o dezordine.

2. Copilul trebuie să fie tratat cu bunăvoință.

Fiecare copil este o persoană ale cărei drepturi sunt sfinte în ochii lui Dumnezeu. Părinții trebuie deci să-i trateze cu iubire, dreptate și înțelegere, așa cum ne tratează Dumnezeu pe toți. Copilul nu este proprietatea părinților săi. Arbitrarul, capriciul și despotismul nu-i poate face decât rău. Autoritatea părinților trebuie să meargă pereche cu simpatia, tactul și mai ales spiritul de sacrificiu. A educa copiii nu înseamnă a-i „dresa”, ci a-i ajuta să crească, să se distindă, să dezvolte facultățile lor, să fie conștienți de talentele lor și de posibilitățile lor. Este o sarcină admirabilă, delicată și totodată nouă, căci fiecare copil are o personalitate unică.

Unii copii deși primesc o educație excelentă, pornesc totuși pe căi greșite, producând tristețe părinților și scandal în societate. Rațiunea principală a acestor tragedii este neglijența părinților, care n-au știut să ceară la vremea potrivită ascultarea cuvenită din partea copiilor. Acești copii nu știu pur și simplu să supună voința lor cerințelor lui Dumnezeu, pentru că n-au învățat s-o supună părinților lor. Ei suportă rău disciplina școlii și adeseori chiar se răzvrătesc împotriva întregii societăți. În cele mai multe cazuri, părinții sunt vinovați pentru că nu consacră destul timp față

de copii lor sau că se lasă prinși de obligațiile sociale încât nu văd ce se petrece la ei acasă.

(va urma)
(Studii biblice – I. Hodoroabă)

...ă împlinim Cuvântul

Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. (Iacov 1: 22)

**Creștinii dețin cea mai puternică armă !
(sau Mai tare ca moartea)**

Suntem într-un timp decretat ca fiind al schimbărilor profunde, într-o permanentă goană, suntem în mileniul vitezei, al activităților programate și urmărite pe calculator, al schimbărilor rapide, al depășirilor permanente, într-un timp în care viața noastră este programată pe calculator, într-un timp în care se fac planuri pe zeci de ani, se privește într-un viitor programabil dar există un mare semn de întrebare! Spre ce merg toate?

Știința a avansat mai mult ca niciodată, totuși aportul omului a adus mult rău în loc de bine. Este timpul armelor sofisticate, al superarmelor, cele mai bune și mai tari arme din toate timpurile folosite... dar împotriva cui? Al celui de lângă tine, împotriva aproapelui tău, al celui care alearga în rând cu tine, al celui care este creația lui Dumnezeu la fel ca și tine.

Și totuși credinciosul dispune de cea mai puternică armă, de singura armă mai tare ca moartea!

”Care este această armă minune care învinge până și moartea?” poate ne vom întreba sau poate nu vom ezita să dăm răspunsul imediat. Să ne întrebăm deci care este pentru un creștin arma pe care el o deține și care este mai tare ca moartea ?

Cunoaștem că moartea a fost învinsă prin jertfa de pe crucea Golgotei prin arma Dragostei. ***Dragostea este cea mai tare armă pentru că ea s-a dovedit a fi mai tare decât moartea***, și totuși cât de puțin o folosim ! Ea ne-ar aduce sigur victoria, dragostea ne-ar rezova problemele mărunte și mari, ar opri războaie, ar reglementa relații, în orice domeniu, în orice moment, pentru orice fel de situație!

Cea mai puternică armă ne-a fost dăruită de Domnul Dragostei - Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care s-a jertfit pentru fiecare dintre noi pentru a ne

spune în mod particular că ne iubește, că Dumnezeu este Dragoste, că El a luat asupra lui toate nelegiuirile noastre, toate suferințele noastre și în schimbul lor ne-a dat Dragostea desăvârșită și infinită ca să o avem în noi, ca să o folosim în permanență, ca să nu sece niciodată, și totuși, nu folosim aceasta armă care este Dragostea. Poate că nici nu realizăm că o avem.

Dacă ne întoarcem la conflicte mărunte sau mari și le derulăm în mintea noastră, în sinceritate cu noi înșine și cu adevărul ar trebui să recunoaștem că dacă am fi avut Dragoste nu s-ar fi întâmplat nimic din ce s-a întâmplat, pentru că am fi crezut totul, am fi răbdat totul, am fi acoperit totul !

Dacă popoarele s-ar așeza la masa Dragostei nu ar mai fi războaie !

Eu mă întreb pe mine, cum pot să uit ? Și dacă realizez mai târziu, de ce nu mă întorc s-o folosesc chiar cu întârziere? Ce armă puternică deținem! Cât de invincibili am putea fi prin această armă daruită de Dumnezeu! Să încercăm să rezolvăm prin Dragoste, totul, lucruri mici și mari. Să ne înnoim în Duhul minții noastre !

Să nu uităm deci să folosim în permanență arma Dragostei !

Uneori nu rămâne din ea decât o frază, ca aceasta pe care o scriu acum. Eul nostru devine un monstru hrănit cu firea noastră pământească pe care nu am răstignit-o pe crucea de la Golgota decât foarte puțin sau deloc și trăim noi nu trăiește Hristos.

Ar trebui să luăm de la El, de la Domnul nostru, puterea de a face fiecare gând al nostru rob al ascultării de EL.

Să ai cu ce să lupți și să nu folosești cea mai tare armă!

Să ai de cine să ascuți și să-ți neglijezi Domnul!

Să poți să rezolvi totul și să nu rezolvi nimic!

Să ai manualul de utilizare al armei (Sfanta Scriptura) și să nu ți cont!

Dragostea va dăinui în veșnicii!

Maria Zamfiroiu

Femeile Vechiului Testament

rubrică relizată de Florica Socaciu

- EVA -

(continuare din nr.16)

Pedeapsa lui Adam a fost să-și câștige cu greu existența din pământul care acum este blestemat din pricina neascultării lui.

Relația celor doi cu Dumnezeu s-a întrerupt, diavolul căpătând temporar stăpânire asupra lumii, unde cu mult zel, amăgește pe oameni, fiind numit și „amăgitorul lumii acesteia” (Ioan 14:30).

Adam și femeia lui au avut primul copil, pe Cain. Atunci Adam a dat numele femeii – EVA – mama celor vii. S-a născut și Abel și au crescut mari. Copiii cunoșteau povestea zbuciumată a părinților lor și prin educația primită știau că de Dumnezeu te poți apropia aducându-i jertfe.

Prima lor jertfă a fost și prima dramă a familiei pentru că Dumnezeu a privit cu plăcere la jertfa lui Abel, iar jertfa lui Cain nu a fost primită. Acesta din urmă avea un caracter rău, perpetuând răul produs de diavol în Grădina Edenului.

Orbit de gelozie, Cain a înfăptuit uciderea lui Abel. Pentru fapta lui a fost alungat și pedepsit ca nimeni să nu-l omoare ci să trăiască cu conștiința încărcată de uciderea fratelui său.

Iată cum neascultarea părinților s-a răsfrânt asupra copiilor, aducând moartea și nelegiuirea încă de la prima pereche pe pământ.

Adam și Eva au mai avut fii și fiice, ultimul dintre ei numindu-se Set (înlocuit) – considerat înlocuitorul fratelui său Abel.

Caracteristicile Evei

- a avut șansa extraordinară de a fi creată de Dumnezeu;
- a fost singura femeie care a avut acest privilegiu;
- era frumoasă și desăvârșită ca toată creația lui Dumnezeu;
- era capabilă să ia singură decizii, dar prin colaborare cu soțul său a luat greșit cea mai importantă decizie, care a adus moartea spirituală și fizică;
- educația copiilor a fost una din marile ei preocupări, însă neascultarea ei a dus la crimă între frați. Acest rău s-a perpetuat până în zilele noastre, ajungând la cote alarmante.

Concluzie

- Totdeauna neascultarea de Dumnezeu a adus durere, necaz și pedeapsă. Deaceia să fim atente, să deosebim bine vocea lui Dumnezeu ca cel rău să nu ne poată amăgi cu minciunile lui;
- Să studiem cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, să fim pregătite să răspundem cu îndrăzneală la ispitirea celui rău. Să nu lăsăm ca minciuna și viclenia lui să schimbe ceea ce Dumnezeu a poruncit să facem;
- Să ne creștem copiii în frica lui Dumnezeu, învățându-i de mici ce înseamnă ascultarea, ca atunci când vor fi mari să asculte de Dumnezeu fără șovăire;
- Să ne păzim de greșeli pentru că ele pot avea repercursiuni și asupra altora;

- Să nu ne ridicăm deasupra soților noștri, să ne sfătuim împreună în tot ce avem de făcut, cerând călăuzirea lui Dumnezeu în orice problemă;
- Dumnezeu a promis că femeia va fi mântuită prin naștere de fii dacă stăruiește în credință, în dreptate și în sfințenie – 1Timotei 2:15;
- Femeia care se teme de Domnul va fi laudată – Proverbe 31:30.
Așa să ne ajute Dumnezeu.

Viața cotidiană în vremurile biblice

M.C. Tenney

- Femeile cu putere în Israel -

Majoritatea evreicelor n-au avut niciodată acces la o responsabilitate publică, dar există câteva excepții. Scriptura ne citează și ne prezintă mai multe femei ilustre în domeniul politic, militar sau religios.

Consiliere

Majoritatea satelor aveau înțelepți cărora li se cerea deseori părerea. Și curtea regală avea mulți consilieri înțelepți. Deși Biblia nu menționează consilierii de lângă rege, ea ne citează mai multe femei care jucau acest rol la nivelul unui sat.

Când Ioab, comandantul armatei lui David, a vrut să-l împace pe David cu fiul său Absalom, a făcut apel la o „femeie iscusită” din Tecoa ca să-l ajute. Această femeie a pretins că este văduvă și că are doi fii; ea a spus că unul dintre fiii ei îl omorâse pe celălalt într-un acces de mânie și că restul familiei voia să-l omoare. David i-a ascultat istoria și a judecat că ea avea dreptate să-l ierte pe fiul al doilea. Apoi ea a zis regelui că ar face bine să-și urmeze propriul sfat, căci el nu-l iertase pe Absalom pentru o crimă similară. David și-a dat seama că a greșit și i-a permis lui Absalom să revină la Ierusalim (2Sam. 14:1-20).

O altă femeie chibzuită și cu experiență și-a salvat orașul de la distrugere. Un bărbat numit Șeba a condus o răzvrățire împotriva regelui David. Revolta lui eșuând, Șeba a fugit și s-a dus să se ascundă în orașul Abel. Ioab, generalul lui David, a asediat acest oraș și se pregătea de atac, când această femeie inteligentă s-a arătat pe zidul de apărare și a cerut să vorbească cu

Ioab. Ea i-a reamintit cât de important fusese orașul ei pentru Israel și că distrugerea lui ar echivala cu omorârea „unei mame în Israel”. Ei au căzut de acord asupra unui plan. Dacă Șeba va fi omorât, orașul nu va fi atacat. Femeia a explicat situația concetățenilor ei; aceștia l-au omorât pe Șeba iar Ioab și armata lui au părăsit tabăra.

(va urma)

Povețe!

Curățenie cu oțet

Șervete de șters „în oțet”

Amestecați într-un bol mare, 3 linguri de oțet alb cu o linguriță de detergent lichid și două căni de apă. Înmuiați șervețelele de cca 15-20 cm, confecționate din pânză moale și curată, apoi stoarceți-le. Puneți șervețelele umede într-o cutie închisă ermetic. Folosiți-le ori de câte ori este nevoie să curățați ceva repede. Ele sunt ideale pentru mici rețușuri pe ferestre, urme de degete în jurul clanțelor și al întrerupătoarelor electrice, pete pe oglinzi, pentru a curăți robinetele, planșetele de prăjituri, aparatele menajere.

Igiena telefonului

Microbii care provoacă răceli și gripe trăiesc pe suprafața obiectelor care sunt manipulate de mai multe persoane. Curățați receptorul cu oțet pur. Bacteriile nu vor mai putea să se dezvolte.

Clanța ușii

Clanțele ușilor fac parte dintre obiectele cele mai murdare din casă (și cuib pentru microbi). O curățire periodică cu o cârpă înmuiată în oțet le face mare bine. Omoară microbii și înlătură murdăria. Clanțele din sticlă își regăsesc luciul.

O boare proaspătă pentru aer închis

Oțetul împrăștiează de minune aerul închis. Este suficient să utilizați un vaporizator ca să trimiteți o boare limpede în locurile cu aer închis, miros de bucătărie sau fum. Pentru un parfum cât mai proaspăt, utilizați oțetul de mere.

Frigiderul

Frigiderul trebuie spălat în interior cu o soluție preparată în casă din apă, oțet și suc de lămâie. În felul acesta se vor elimina atât murdăria cât și mirosurile neplăcute reținute de la mâncăruri de-a lungul timpului.

Poftă bună !

Prăjitură rustică cu mere

Ingrediente: 4 mere, 500g brânză de vaci, 12 biscuiți sfărâmați, 3 ouă, 70g făină, 70 g zahăr, 1 lingură zahăr pudră, 1 plic zahăr vanilat, 50g unt

Mod de preparare:

- ☺ Încingeți bine cuptorul, ungeți cu unt o formă rotundă cu pereții detașabili.
- ☺ Mixați biscuiții sfărâmați cu untul rămas și întindeți compoziția pe fundul formei.
- ☺ Curățați merele de coajă și de partea lemnoasă, tăiați-le în sferturi și așezați-le în formă, peste stratul de biscuiți cu unt.
- ☺ Amestecați într-un castron, brânza de vaci cu gălbenușurile și încorporați apoi albușurile bătute spumă cu zahărul (tos amestecat cu cel vanilat), turnat în ploaie. Turnați amestecul de brânză în formă, dați prăjitura 50 de minute la cuptor și scoateți-o din tavă abia după ce s-a răcit. Înainte de-a o servi – eventual cu o cremă de vanilie alături – pudrați prăjitura cu zahăr.

Știi care sunt cele mai potrivite condimente pentru meniurile pe care le pregătești?

Pentru salate: coriandru, chimen, mentă, creson, usturoi;

Pentru ciorbe: leuștean, pătrunjel, chimen, țelină;

Pentru panificație: susan, , chimen, mac, maghiran, anason, vanilie;

Pentru carne: busuioc, hrean, tarhon, usturoi, cimbru, creson, salvie, ienibahar;

Pentru pește: rozmarin, creson, hrean, menta, usturoi, salvie;

Pentru legume: busuioc, creson, pătrunjel, chimen, cimbru;

Pentru dulciuri: mac, mentă, anason, scorțișoară;

Pentru ceaiuri: iasomie, levănțică, petale de trandafir, salcâm.

Lista poate continua și cu alte condimente, cele prezentate fiind doar câteva dintre cele care pot fi folosite!

La mulți ani!

Salutăm surorile născute în luna Noiembrie cu

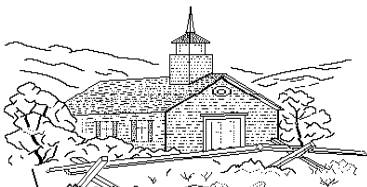
Psalmul 9: 10

*„Flori de câmp o deșteaptă în ziua de înălțare a fiilor
de Dumnezeu și în ziua de înălțare a fiilor de Dumnezeu o le flori*

AVRAM Gheorghita, **BALAN** Maria, **BASARU** Floarea, **BELC** Marioara, **BOGATEANU** Marilena, **BOJOGA** Rebeca, **BUCIU** Manuela, **BUSTAN** Paula, **CIORBA** Silvia, **COLNIC** Lidia, **CONSTANTIN** Eugenia, **DRAGOMIRESCU** Anca, **ERCHEDI** Elena, **FILIP** Eugenia, **FORCOS** Nadia, **GHEORGHE** Antoneta, **GHILE** Anca, **GHILE** Mihaela, **ION** Cătălina, **IONITA** Lidia, **JURJEU** Ana, **LAZAR** Mihaela Virginia, **MATEI** Gabriela, **MOASA** Oana Mihaela, **NICA** Lucia, **PARASCHIVA** Alexandra, **PATRU** Filofteia, **PEPENARU** Nicoleta, **PRISACARIU** Gina, **SACUIU** Leonora, **SAVENCU** Cătălina, **SBURATURA** Floarea, **SOCACIU** Ana Mirela, **STAN GONDEA** Daniela, **STREZA** Floarea, **TUDORICA** Marieta, **VARVARA** Viorica

În fiecare marți la orele 17 surorile se adună la un timp de părtășie și susținere în rugăciune a problemelor cu care se confruntă !

Vă invităm să luați parte la serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota” după următorul program:

Vineri: orele 18,00 – 20,00

Duminică: orele 9,00 – 12,00

18,00 – 20,00

